

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Ing. O. H.**, narozený X
bytem J., P.
zastoupený advokátem JUDr. Jakubem Vozábem, Ph.D.
sídlem Pod vilami 747/10, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1

za účasti osoby zúčastněné na řízení:

JUDr. R. S., narozená X
bytem U., P.
zastoupená advokátem Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D.
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního řádu ze dne 23. 5. 2016, č. j. MHMP 946512/2016, sp. zn. S-MHMP 41188/2014/SUP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2016, č. j. MHMP 946512/2016, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odboru stavebního a infrastruktury (dále jen „stavební úřad“) ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. OSI.Koš.p.1056-24011/2013-Ple-R.
2. Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad po provedení společného územního řízení a stavebního řízení podle ust. § 94a zákona č. 183/2016 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění předpisů (dále jen „stavební zákon“), rozhodl o umístění stavby a zároveň vydal stavební povolení na stavbu „*Vila S. – novostavba domu pro bydlení x, P. 5 – K.*“ (dále také „vila“) na pozemcích par. č. x, x, x, x, x v k. ú. x a stanovil podmínky pro provedení stavby a užívání stavby.
3. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu včasné odvolání, které žalovaný zamítl s tím, že stavební úřad při vydání prvostupňového rozhodnutí ve společném řízení dostatečně ověřil soulad navrhované stavby s veřejným zájmem, neshledal důvodnými námitky žalobce týkající se rozporu stavby s regulativy stanovenými územním plánem hlavního města Prahy a podrobně též posoudil soulad navrhované stavby s vyhláškou č. 26/1999 [Sb. hl. m. Prahy](#), o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška OÚTPP“). Žalovaný neshledal žádné pochybení v postupu stavebního úřadu, a proto prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádával s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce.
5. K odvolací námitce žalobce ohledně *prostorového řešení komunikace x a jeho dopadu na sousední pozemky* žalovaný uvedl, že prodloužení komunikace x není předmětem územního řízení, nelze ho tedy v tomto řízení posuzovat, neboť se jedná o stavební úpravy stávající komunikace, které řeší speciální stavební úřad a námitka je proto nedůvodná.
6. K námitce *nedodržení míry využití území dané koeficientem A* žalovaný uvedl, že stavebník výpočet koeficientu míry využití území doložil. Územní plán sídelního útvaru hlavního města Prahy vydaný vyhláškou č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, o závazné části územního plánu hlavního města Prahy, ve znění pozdějších předpisů, vymezuje ve výkrese č. 4 funkční využití ploch řešené území jako OB – čistě obytné. Podrobnější regulativy územní plán stanoví indexem míry využití území A, kdy způsob dodržení indexu je dostatečně popsán v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 16 a v k němu přiložené dokumentaci, námitka žalobce je proto nedůvodná.
7. Ohledně žalobcem namítaného *nedodržení ochranného pásma lesa* žalovaný uvedl, že k záměru se kladně vyjádřil příslušný dotčený orgán, tj. odbor životního prostředí žalovaného ve stanovisku sp. zn. S-MHMP-0087245/2013/1/OZP/VI ze dne 5. 3. 2013 s tím, že z hlediska lesů dle ust. § 48 odst. 2 písm. c) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o

změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů, nejsou chráněné zájmy dotčeny, námitku proto vyhodnotil žalovaný jako nedůvodnou.

8. K odvolací námitce žalobce ohledně *likvidace dešťových vod* žalovaný uvedl, že výpočet je uveden v dokumentaci v části F.1.4.c – kanalizace, vodovod, plynovod v příloze F.1.4.e.1 Technické zprávy na str. 2 až 5, kdy uvažovaná odvodňovaná plocha zahrnuje jak střechy, tak vegetační střechy i plochu zahrady. Vzhledem k tomu, že akumulovaná voda se bude celoročně používat ke splachování WC a na zálivku zahrady v období roku od května do září, souhlasil žalovaný s tím, že celoroční zásoba nashromážděné dešťové vody bude účelově využita, nadto uvedl, že stavebnímu úřadu nepřísluší posuzovat, zda je tento režim reálný. K likvidaci srážkových vod se vyjádřil souhlasně též dotčený orgán, tj. Úřad městské části pro Prahu 5 (pod č. j. MČ05/8070/2013/OŽP/wolfj ze dne 3. 5. 2013) s tím, že se jedná o obecné nakládání s povrchovými vodami podle ust. § 6 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, k němuž není třeba povolení nebo souhlasu vodoprávního úřadu, i tato námitka žalobce je tudíž nedůvodná.
9. K námitce žalobce, že *stavební úřad upustil od místního šetření*, uvedl žalovaný, že stavební úřad provádí ohledání na místě podle ust. § 87 odst. 1 stavebního zákona (územní řízení) a § 112 odst. 1 stavebního zákona (stavební řízení) pokud je to účelné, toto konání však není obligatorní. Stavební úřad od ústního jednání v daném případě podle citovaných ustanovení stavebního zákona upustil, přičemž je tudíž zcela věcí stavebního úřadu, aby posoudil, zda je účelné provést ohledání na místě a zda je v dané věci nezbytné provést ústní jednání či nikoli.
10. Žalovaný se dále zabýval odvolacími námitkami žalobce, který spolu s další odvolatelkou RNDr. M. Š., jejíž odvolání však bylo zamítnuto jako opožděné, poukazoval na povahu komunikace na pozemku parc. č. x v k. ú. x, která dle jejich názoru nedovoluje stavbu umístit a povolit. Žalovaný uvedl, že je mu známo, že tato komunikace byla rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 10. 2000 zařazena jako „*místní komunikace IV. + III. třídy x (samost. chodník mezi příjezdovou komunikací obr. č. 55)*“ Jedná se tedy v tomto případě o pozemní komunikaci, jejíž úpravy řeší speciální stavební úřad. Žalovaný upřesnil, že dva úseky ulice x jsou zaříděny jako místní komunikace III. třídy, ve IV. třídě se nachází pouze střední část ulice. Podle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), rozhoduje o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace nebo o změně zařazení příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení. Pokud speciální stavební úřad povolí stavební úpravy, kterými se změní stavebně technické vybavení komunikace, lze se domnívat, že správní orgán následně rozhodne též o změně zařazení, přičemž o změnu zařazení žádá vlastník komunikace po kolaudaci. Odvolací námitka se tudíž týká činnosti speciálního stavebního úřadu a silničního správního úřadu, nikoli stavebního úřadu a žalovaného, je proto při posuzování odvolání v tomto řízení nedůvodná.
11. Žalobce poukazoval na přílohu č. 4 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů, která se týká dokumentace pro společné územní a stavební řízení. Stavební řízení na stavbu komunikace však vede speciální stavební úřad a neplatí pro něj citovaná vyhláška č. 499/2006 Sb., nýbrž vyhláška č. 146/2008 Sb., o rozsahu a obsahu projektové dokumentace dopravních staveb, ve znění pozdějších předpisů. Otázka stavebních úprav komunikace se tak rovněž týká speciálního stavebního úřadu.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

12. Žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí konstatoval, že v odvolacím řízení ověřil, že stavební úřad při vydání prvostupňového rozhodnutí dostatečně prověřil soulad navrhované stavby s veřejným zájmem. Pokud jde o soulad s územním plánem, Územní plán sídelního útvaru hlavního města Prahy vydaný vyhláškou č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, o závazné části územního plánu hlavního města Prahy, ve znění pozdějších předpisů, vymezuje ve výkrese č. 4 funkční využití ploch řešené území jako OB – čistě obytné, podrobnější regulativy zde územní plán stanoví indexem míry využití území A, přičemž způsob dodržení indexu je popsán v odůvodnění rozhodnutí na str. 16 a v související dokumentaci:

Severní část pozemku parc. č. x (pruh šířky 3,6 m) zasahuje do plochy s funkčním využitím LR - lesní porosty - Pozemky určené k plnění funkce lesa.

Funkční využití:

Lesní porosty a porosty lesního charakteru, lesní školky, sady a zahrady, trvalé luční porosty, dětská hřiště.

Doplňkové funkční využití:

Drobné vodní plochy, cyklistické stezky, jezdecké stezky, pěší komunikace a prostory. Komunikace účelové (sloužící stavbám a zařízením uspokojujícím potřeby území vymezeného danou funkcí), nezbytná plošná zařízení a liniová vedení TV (to vše pro uspokojení potřeb území vymezeného danou funkcí).

Výjimečně přípustné funkční využití:

Služební byty (pro uspokojení potřeb území o minimální výměře lesa 250 ha/1 byt).

Zařízení pro provoz a údržbu (související s vymezeným funkčním využitím).

Pro tento případ žalovaný poukázal na přípustnost opravy zřejmě nepřesnosti kresby hranic funkčních ploch ve vztahu k hraničním pozemků dle vyhl. č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy.

13. Dle žalovaného se stavební úřad na str. 16 – 20 prvostupňového rozhodnutí stavební úřad dostatečně podrobně posoudil, že navrhovaná stavba je v souladu s vyhláškou OTHP, když navíc dotčené orgány hájící veřejný zájem na jednotlivých úsecích veřejné správy se k záměru vyjádřily kladně.
14. Z uvedených důvodů žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

15. Žalobce v podané žalobě nesouhlasil se zamítnutím jeho odvolání, brojil proti napadenému rozhodnutí v celém rozsahu s tvrzením, že jím byl přímo zkrácen na svých právech tím, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, když stavbu vily povolil v rozporu se zákonem, a to přestože nebyly splněny základní podmínky pro povolení stavby.
16. Žalobce namítal, že neexistuje předpoklad pro povolení stavby, kterou je komunikace x, neboť tato komunikace v právním smyslu neexistuje. Uvedl, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí na základě jiného vydaného rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. MHMP 143967/2016/ODA-O1/H1, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu o povolení změny stavby – stavební úpravy komunikace x, P. 5 na pozemku parc. č. x v k. ú. x v rámci záměru „Vila S. – novostavba domu pro bydlení x, P. 5 – K.“ ze dne 6. 8. 2015, č.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

j. OSI.Koš.p.2036/1-36164/2015-Ze-R (dále jen „stavební povolení pro komunikaci“). Dle žalobce stavební úřad v rámci vydaného stavebního povolení pro komunikaci, jakož i žalovaný v rámci svého potvrzujícího rozhodnutí, porušili mimo jiné povinnost zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu i povinnost provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci podle ust. § 52 správního řádu. Rozhodnutí ohledně stavebního povolení pro komunikaci žalobce považoval za stěžejní, neboť realizace stavby vily, která je předmětem napadeného rozhodnutí, je zcela závislá na existenci stavby komunikace x, a pokud tato v právním smyslu neexistuje, nemůže být platně povolena ani realizace stavby vily, která je předmětem napadeného rozhodnutí, což žalovaný ve svém rozhodnutí ignoroval, přestože žalobce jako účastník řízení na tuto skutečnost žalovaného upozornil.

17. Žalobce namítal, že v řízení opakovaně upozorňoval, že pozemek parc. č. x v k. ú. x je v katastru nemovitostí evidován jako komunikace, ovšem zápis způsobu užívání v katastru nemovitostí nemá konstitutivní účinky, pokud jde o povolení způsobu užívání stavby komunikace. Fakticky se na části tohoto pozemku dotčeného stavebním povolením pro komunikaci (od hranice pozemku parc. č. x k hranici pozemku parc. č. x v k. ú. x) nachází pouze místní komunikace zařazená do kategorie místních komunikací IV. třídy, tedy komunikace nepřístupná provozu silničních motorových vozidel ve smyslu ust. § 6 odst. 2 písm. d) zákona o pozemních komunikacích, přičemž konkrétně tato část místní komunikace patří do funkční skupiny D2, tedy jde o stezku pro chodce, pěšinu či ostatní komunikaci nepřístupnou provozu silničních motorových vozidel. Tyto skutečnosti vyplývají z potvrzení Magistrátu hlavního města Prahy, odboru rozvoje a financování dopravy ze dne 4. 5. 2016 o charakteru komunikace x v k. ú. x, které stanoví, že střední část (zúžený úsek) komunikace x je na základě rozhodnutí č. j. MHMP-44161/2000/DOP-O4/Rt ze dne 11. 10. 2000 zařazena do kategorie místních komunikací IV. třídy; typ komunikace je pak definován jako samostatný chodník pro pěší.
18. Vzhledem k tomu, že stavba komunikace na příslušné části pozemku parc. č. x v k. ú. x v právním smyslu neexistuje, stavebník měl namísto povolení změny stavby žádat o povolení umístění nové stavby komunikace pro provoz silničních motorových vozidel ve smyslu ust. § 76 a násl. stavebního zákona a rovněž o povolení provedení nové stavby této komunikace ve smyslu ust. § 103 a násl. stavebního zákona, neboť v příslušné (středové, zúžené) části pozemku parc. č. x v k. ú. x žádná komunikace pro provoz silničních motorových vozidel v právním smyslu neexistuje. Stavební povolení pro komunikaci, ze kterého žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel, tedy nemůže mít žádné právní účinky, když povoluje změnu neexistující stavby (komunikace). Stavební úřad i žalovaný přitom pochybily, pokud se spolehly na zápis v katastru nemovitostí, který je irelevantní z hlediska zjištění existence stavby komunikace a rovněž z hlediska řádného povolení způsobu užívání takové stavby komunikace, pokud navíc pouze na tomto podkladě bez ověření stavu dle pasportu sítě místních komunikací stavební úřad vydal stavební povolení pro komunikaci a žalovaný toto potvrdil.
19. Žalobce v žalobě uvedl, že úspěch jeho žaloby je závislý na rozhodnutí městského soudu v jiném přezkumném řízení vedeném ve věci stavebních úprav komunikace x vedeného pod sp. zn. 5 A 89/2016, neboť pro realizaci stavby vily, která je předmětem napadeného rozhodnutí, je zcela zásadní, aby stavební úpravy komunikace x byly provedeny v souladu se zákonem a aby byla poskytnuta ochrana právům a chráněným zájmům všech dotčených osob. Pro povolení stavby vily tak nebyly splněny zákonné předpoklady.

20. Za zásadní pochybení žalovaného žalobce považuje postup, kdy žalovaný povolil stavbu, ačkoliv si byl vědom nesrovnalostí v zařazení části komunikace x do místní komunikace IV. třídy, kdy sám uvedl, že ve IV. třídě je „jen střední část ulice“. Žalovaný jen účelově uvedl, že pokud speciální stavební úřad povolí stavební úpravy, kterými se změní stavebně technické vybavení komunikace, lze se domnívat, že správní orgán rozhodne o změně zařazení. Žalovaný tímto pouze předjímal možný postup ohledně změny zařazení místní komunikace, aniž by byly splněny základní požadavky vyžadované stavebně právními předpisy.
21. Žalobce proto navrhl, aby soud z důvodu nezákonnosti zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak i prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení.
22. Současně s podanou žalobou požádal žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě.
23. Usnesením ze dne 1. 9. 2016, č. j. 9 A 138/2016 - 46, městský soud žalobě odkladný účinek nepřiznal, neboť nebylo doloženo, že by právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám.

IV. Vyjádření žalovaného

24. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal v plném rozsahu na napadené rozhodnutí a uvedl, že žalobcem namítané skutečnosti jsou formulovány většinou obecně, bez uvedení konkrétních důvodů pro posouzení tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Především se argumentace žalobce týká prováděných stavebních úprav komunikace x, jejichž povolení je však řešeno samostatným správním rozhodnutím speciálního stavebního úřadu, jež je rovněž napadeno správní žalobou u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 89/2016. Žalobce zákonnost napadeného rozhodnutí ve věci umístění a povolení stavby vily váže na zákonnost povolení stavební úpravy komunikace a kromě opakuje se konstatování, že v příslušné (středové, zúžené) části pozemku parc. č. x v k. ú. x žádná komunikace pro provoz silničních motorových vozidel v právním smyslu neexistuje, neuvádí žádné relevantní skutečnosti, které by svědčily nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
25. Pokud jde o zařazení komunikace x jako „místní komunikace IV. třídy x, typ samostatný chodník pro pěši“, jedná se o pozemní komunikaci, jejíž úpravy řeší speciální stavební úřad, neboť podle ust. § 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích rozhoduje o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace nebo o změně zařazení příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení, kdy dva úseky ulice x jsou zaříděny jako místní komunikace III. třídy a ve IV. třídě je pak pouze střední část ulice. Stavebníkem navíc bylo v průběhu odvolacího řízení doloženo stavební povolení na změnu stavby – stavební úpravy komunikace „x“, P. 5, na pozemku parc. č. x v k. ú. x ze dne 22. 10. 2014, č. j. OSI-Koš.P.2036/1-41508/2013-Ze-R, s doložkou právní moci dne 22. 3. 2016. Pokud speciální stavební úřad povolí stavební úpravy, kterými se změní stavebně technické vybavení komunikace, lze se domnívat, že správní orgán rozhodne o změně zařazení. O změnu zařazení pak žádá vlastník komunikace po kolaudaci.
26. Žalovaný uvedl, že žalobcem vznesené námitky jsou nedůvodné, proto navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

27. V řízení před soudem uplatnila práva osoby zúčastněné na řízení paní JUDr. R. S. a uvedla, že umístění a povolená stavba vily je rodinným domem pro její rodinu. Žádost o umístění a povolení stavby vily podala již dne 17. 4. 2013, avšak v důsledku procesní aktivity žalobce, který byl také jediným řádným odvolatelem proti prvostupňovému rozhodnutí, trvalo toto společné stavební a územní řízení déle než 3 roky. Osoba zúčastněná má z to, že žaloba je nedůvodná, účelová a jednotlivé žalobní body nesměřují proti napadenému ani prvostupňovému rozhodnutí. Upozornila, že předmětem tohoto soudního řízení není přezkum zákonnosti stavebního povolení na stavební úpravy komunikace, které je třeba považovat za pravomocné a tedy působící zamýšlené právní účinky. S ohledem na presumpci správnosti veřejnoprávních aktů je soud vedoucí řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí povinen považovat stavební povolení na stavební úpravy komunikace za pravomocné a účinné, přičemž by v tomto řízení neměl posuzovat jeho zákonnost, neboť ta je předmětem přezkumu v jiném řízení vedeném u městského soudu.
28. K tvrzenému zkrácení práv žalobce v důsledku vydání napadeného rozhodnutí osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobce ve své žalobě neuvádí, jakým způsobem a v jaké intenzitě byla dotčena jeho právní sféra v důsledku napadeného a prvostupňového rozhodnutí, jímž bylo osobě zúčastněné na řízení přiznáno právo umístit a realizovat stavbu vily. Žalobce tím neunesl jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní, kdy žalobci navíc nesvědčí žalobní legitimace k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 s. ř. s., nýbrž pouze ve vztahu k podání žaloby proti stavebnímu povolení na stavební úpravy komunikace, jejíž důvodnost posuzuje městský soud právě v řízení vedeném pod sp. zn. 5 A 89/2016.
29. K námitce neexistence předpokladu pro povolení stavby osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobce nerespektuje, že se jednalo o dvě odlišná řízení dle stavebního zákona, a žalobní námitka tak zcela zjevně vybočuje svým obsahem z předmětu řízení, ve kterém bylo vydáno napadené a prvostupňové rozhodnutí, neboť předmětem řízení není a ani nemůže být posouzení žalobcem tvrzeného zkrácení na jeho právech v důsledku vydaného stavebního povolení na stavební úpravy komunikace.
30. Dále osoba zúčastněná na řízení nesouhlasí se žalobcem, že stavba komunikace v ulici x v právním smyslu neexistuje. Tato komunikace je stavbou ve smyslu ust. § 2 odst. 3 stavebního zákona, neboť naplňuje základní znaky stavby, tj. byla umístěna na stavebním pozemku záměrnou lidskou činností, k jejímu vzniku bylo užito stavební nebo montážní technologie a stavebního materiálu a byla vybudována za účelem plnění komunikačních potřeb. Okolnost, do které jednotlivé kategorie nebo třídy spadaly části komunikace dle zákona o pozemních komunikacích v době vydání napadeného rozhodnutí je pak z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí právně bezvýznamná. Z tohoto hlediska je rovněž právně bezvýznamné rozhodnutí speciálního stavebního úřadu, kterým by v budoucnu mohlo na základě případných stavebních úprav dojít ke změně zařazení jednotlivých částí komunikace do té které kategorie, třídy nebo typu dle zákona o pozemních komunikacích. Tyto okolnosti nijak nepodmiňují zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nebyly a ani nemohly být předmětem posouzení v řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí. Nadto dle ust. § 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích platí, že o zařazení pozemní komunikace do jednotlivých kategorií a tříd je rozhodováno silničním správním úřadem na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení. Pokud tedy dojde ke stavební úpravě předmětné

komunikace, může být následně zařazena do jiné kategorie i třídy, přičemž zařazení pozemní komunikace má pouze evidenční účinky, nevypovídá to nic o skutečnosti, zda se jedná o existující stavbu.

31. S ohledem na shora uvedené skutečnosti navrhla osoba zúčastněná na řízení, aby soud žalobu zamítl.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

32. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), s to v mezích žalobních bodů.
33. Žalobní body vymezují rozsah soudního přezkumu, v souzené věci jediné v tom směru, zda bylo možné umístit a povolit stavbu vily, jestliže část přilehlé komunikace x byla sice předmětem stavebních úprav v rámci záměru stavby „Vila S. – novostavba domu pro bydlení x, P. 5 – x“ nicméně šlo o část komunikace stále ještě zařazené do kategorie místních komunikací IV. třídy jako stezka pro chodce, dle žalobce tedy šlo o právně neexistující komunikaci pro účely příjezdu k předmětné stavbě. V uvedeném žalobce spatřuje nedostatek zjištění skutkového stavu věci, když nebyl zjištěn zákonný předpoklad (existence komunikace) pro povolení stavby. Žalobce přitom v žalobě výslovně uvádí, že důvodnost (úspěšnost) jeho žaloby závisí právě na posouzení zákonnosti již pravomocného rozhodnutí ve věci stavebního povolení na stavební úpravy komunikace x, se kterým nesouhlasil a které napadl správní žalobou u Městského soudu v Praze, jež je vedena pod sp. zn. 5 A 89/2016.
34. Uvedené žalobní námitky nastiňují směr soudního přezkumu napadeného rozhodnutí z hlediska procesního i věcného významu rozhodnutí stavebního úřadu o stavebních úpravách komunikace x, které bylo jedním z podkladů napadeného rozhodnutí.
35. V zásadě platí, že pro přezkum správního rozhodnutí soudem ve správním soudnictví je rozhodný skutkový a právní stav, který tu existoval v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
36. V době vydání napadeného rozhodnutí v této věci byla rozhodným skutkovým stavem skutečnost, že speciální stavební úřad *vydal* stavební povolení na stavební úpravy komunikace x, spočívající v úpravě této komunikace v její délce i šířce a dalších úpravách tak, aby tato komunikace mohla sloužit také stavebnímu záměru – stavbě a provozu vily S. Rozhodným právním stavem pak byla skutečnost, že toto rozhodnutí ve věci komunikace x ve znění odvolacího rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 3. 2016, tj. v době před vydáním napadeného rozhodnutí (ke dni 23. 5. 2016) v této souzené věci. Z hlediska zásady presumpce správnosti správních rozhodnutí, tj. i presumpce správnosti rozhodnutí ve věci komunikace x a z hlediska právní závaznosti tohoto rozhodnutí a zásady právní jistoty tedy v řízení o soudní přezkum stavebního povolení na vilu S. nebylo možné, aby žalobce opětovně a s úspěchem brojil proti rozhodnutí o stavebních úpravách komunikace, bylo-li toto rozhodnutí předcházejícím a zejména samostatně přezkoumatelným správním aktem, ostatně i na základě správní žaloby podané žalobcem. Námitky proti zákonnosti uvedeného rozhodnutí mohl žalobce uplatnit v mimořádném opravném prostředku nebo ve správní žalobě proti tomuto rozhodnutí, což žalobce učinil a řízení o této žalobě bylo vedeno u Městského soudu v Praze pod s. zn. 5 A 89/2016.

37. Z uvedeného řízení soud zjistil, že žalobce spolu s druhou odvolatelkou, paní RNDr. M. Š. podal dne 23. 5. 2016 k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. MHMP 143967/2016/ODA-O1/H1, jímž žalovaný zamítl jejich odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odboru stavebního a infrastruktury, č. j. OSI.Koš.p.2036/1-36164/2015-Ze-R ze dne 6. 8. 2015, kterým bylo vydáno stavební povolení na změnu stavby – stavební úpravy komunikace x, P. 5 na pozemku parc. č. x v k. ú. x, v rámci záměru „*Vila S. – novostavba domu pro bydlení x, P. 5 – K.*“. Současně žalobci požádali soud o přiznání odkladného účinku i této žalobě, který jim však usnesením ze dne 21. 6. 2016, č. j. 5 A 89/2019-49, nebyl přiznán, neboť neprokázali, že by jim výkonem rozhodnutí hrozila závažná újma.
38. Do doby rozhodnutí soudu o uvedené žalobě městský soud v souzené věci, v němž přezkoumával zákonnost rozhodnutí o umístění a povolení stavby vily S., nemohl vejít na námítky, v nichž žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí odůvodňoval nezákonným povolením stavebních úprav komunikace x. Rozhodnutí žalovaného o stavebních úpravách komunikace bylo i v průběhu řízení u Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 5 A 89/2016 stále právně závazné a nebyl důvod pro to, aby městský soud v rámci přezkumného řízení ve věci stavby vily S. přehodnocoval závazné právní závěry správních orgánů povolující stavební úpravy komunikace x.
39. Soud samozřejmě připouští, že případné zrušení rozhodnutí ve věci komunikace x soudem mohlo přivodit změnu v posuzování přípustnosti umístění povolení stavby vily. Lze si představit, že by se tak mohlo stát např. z důvodu situace v místě, která by fakticky neumožňovala stavební úpravy místní komunikace provést, a toto by mělo vliv rozhodování o umístění a povolení stavby vily nebo, pokud by došlo ke zrušení rozhodnutí z důvodu nedostatečného či nesprávného vypořádání námitek žalobce proti změnám komunikace, zasahujícím do práv žalobce. Proto soud, ačkoliv mohl z důvodu dosavadního postupu žalovaného dle závazného pravomocného rozhodnutí ve věci komunikace x, tj. z důvodu prozatímní presumpce správnosti rozhodnutí podanou žalobu zamítnout, z důvodu vhodnosti vyčkal na ukončení přezkumného řízení před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 5 A 89/2016.
40. Z rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 5A 9/2016- 75 ze dne 25. 2. 2020 soud zjistil, že tímto rozsudkem byla jako nedůvodná zamítnuta žaloba RNDr. M. Š. (účastnice stavebního řízení) a žaloba žalobce byla odmítnuta po opožděnost jejího podání. Uvedený rozsudek ve věci komunikace x však poskytl zevrubnou odpověď jak na otázku, zda je rozhodnutí správních orgánů ve věci komunikace x zákonným podkladem pro rozhodování ve věci umístění a povolení stavby vily S., tak i náležité posouzení a vysvětlení, proč stavebně technický stav komunikace a jeho případné změny, tj. i stavební úpravy komunikace jsou určující pro následné zařazení a kategorizaci komunikace do sítě pozemních komunikací, tedy nikoliv naopak, jak míní žalobce, tj. že by nebylo možné stavebně a technicky upravit (změnit) komunikaci, která doposud nebyla zařazena do kategorie komunikací sloužících pro silniční motorová vozidla.
41. Rozsudek městského soudu ve věci stavebních úprav komunikace x se k námitkám žalobkyně RNDr. M. Š., která podala žalobu včas a uplatnila tytéž námítky jako žalobce, podrobně vypořádal s povahou komunikace a s možností její faktické změny pro užití silničními motorovými vozidly. Uvedl, a to platí i pro žalobní námítky žalobce v této věci, že žalobkyně se mylí, spojuje-li stavební úpravy stávající místní komunikace x na pozemku parc. č. x v k. ú. x taktéž (automaticky) se změnou třídy v rámci kategorie „místní

komunikace“ u této místní komunikace ve smyslu § 6 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Soud citoval z Průvodní zprávy, která je součástí k žádosti předloženého projektu „Objekt SO.5 – prodloužení ulice x“, stavební úpravy komunikace parc. č. x, a která v popisu návrhu stavby, jejích funkcí, významu a umístění definovala stavební záměr jako stavbu, která „...připojuje nově navrhovanou stavbu „Vila S.“ k místní obslužné komunikaci. Jedná se o prodloužení stávající komunikace v ulici x spolu s chodníkem po levé straně ve směru prodloužení ulice. Nově bude ulice ukončena na pozemku vily S., kde bude umožněn vstup po asfaltovém chodníku na stávající komunikaci pro pěší.“ Dle projektu se jednalo „...o stavební úpravy – prodloužení zpevněné plochy ulice x v místech stávající nezpevněné komunikace pro pěší ...“ Stavební záměr (žádost o vydání stavebního povolení) tedy směřoval ke zpevnění a rozšíření stávající stezky pro pěší a pouze v těchto intencích bylo a mohlo být stavební povolení vydáno. Soud vysvětlil, že rozhodování o zařazení komunikace do konkrétní třídy je vyhrazeno samostatnému a na stavebním řízení nezávislému řízení, v němž příslušný silniční správní orgán vydáním správního rozhodnutí zařadí komunikaci mj. do odpovídající třídy, tj. až dle stavebně technického stavu a vybavení. Po právní stránce tedy může komunikace z hlediska jejího zařazení do kategorie a třídy vzniknout až okamžikem, kdy rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu nabude právní moci. Soud poukázal na to, že zákon o pozemních komunikacích přitom výslovně reflektuje situaci, kdy v objektivním (faktickém) smyslu dojde ke změně dopravního významu komunikace (§ 3 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích). V takovém případě silniční správní orgán svým rozhodnutím změni stávající kategorii či třídu komunikace. K tomu soud pojednal o příslušnosti silničního správního k rozhodnutí o zařazení pozemní komunikace do jednotlivých tříd. Městský soud tak v řízení pod sp. zn. 5A 89/2016 uzavřel, že námitky žalobkyně o neexistenci stavby nemůže obstát.

42. Městský soud v Praze se dále v rozsudku pod sp. zn. 5A 89/2016 věnoval i námitkám RNDr. M. Š. ohledně výškových rozdílů mezi komunikací a přilehlými pozemky, když žalobkyně zmínila i pozemek parc. č. x ve vlastnictví žalobce. Soud se tak k námitkám žalobkyně ohledně řady pozemků dotkl i otázky, která se týkala i žalobce a práv, která jemu přináležela (vjezd na pozemek parc. č. x v k. ú. x). Přitom soud zdůraznil, že je podstatné, zda se uvažované stavební úpravy mohou (*contra legem*) dotknout konkrétních práv vlastníků ke komunikaci přilehlých pozemků. Vzhledem k tomu, že správní žaloba žalobce v uvedené věci komunikace byla posouzena soudem jako opožděná, soud v té věci uvedl, že se nemohl meritorně zbývat konkrétní námitkou dotčení vjezdu na pozemek žalobce.
43. Uvedené nemůže být duplicitně posouzeno v souzené věci. Meritorní přezkum zákonnosti rozhodnutí ve věci stavebních úprav komunikace x na podkladě opožděně uplatněné námitky nebyl přípustný, proto byla žaloba žalobce odmítnuta. Pravomocný rozsudek soudu v řízení pod sp. zn. 5A 89/2016 k odvolání druhé odvolatelky RNDr. M. Š. však seznal závěry stavebního úřadu zákonnými, proto tyto závěry nemohou být zvráceny opakovanými námitkami žalobce v jiném řízení – ve věci umístění a povolení stavby vily S. Ostatně v tomto řízení nebyly v zákonné lhůtě k podání žaloby uplatněny žádné konkrétní námitky ohledně *zásahu do práv žalobce v důsledku umístění a povolení stavby vily*, soud proto neměl ani podmínky a rámec pro to, aby přezkoumal, jak se *jinak (než v otázce vjezdu na pozemek, jež byl předmětem námitky v řízení ve věci komunikace)* důsledky namítaných nezákonných úprav komunikace x projeví v právní sféře žalobce a jak zasáhne do jeho veřejných subjektivních práv. I v této věci platí zásada vyslovená soudem již v řízení pod sp. zn. 5A 89/2016, a sice že je podstatné, zda se uvažované stavební úpravy

(zde ovšem stavba vily) může (*contra legem*) dotknout konkrétních práv vlastníků přilehlých pozemků. Žalobce v této souzené věci toliko obecně namítal, že byl zkrácen na právech nezákonným povolením stavby, když nebyla vzata v úvahu právně neexistující komunikace. Tato námitka náležela k vypořádání v řízení o stavebních úpravách komunikace x. Žalobce však netvrdil žádné konkrétní dopady umístění a povolení stavby vily S. do jeho veřejných subjektivních práv, neprokázal, jakým způsobem byl v důsledku povolení *stavby vily* zkrácen na právech, která mu přísluší.

VII. Závěr

44. Na základě shora uvedených důvodů Městský soud v Praze neshledal žalobní námitky dovolávající se nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu ve věci stavebních úprav komunikace x důvodnými. Žalovaný nepochybil, pokud rozhodnutí ve věci stavebních úprav komunikace x vzal za zákonný podklad svého rozhodnutí a městský soud v řízení pod sp. zn. 5A 89/2016 neshledal uvedené rozhodnutí nezákonným.
45. Soud v této věci rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 51 s. ř. s., neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil v podání ze dne 21. 10. 2016 a žalovaný po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, se k nařízení jednání na výzvu soudu nevyjádřil.
46. Výrok o nákladech řízení účastníků řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady v souvislosti s řízením u soudu nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.
47. Výrok o nákladech řízení osoby zúčastněné se opírá o ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. Protože soud této osobě v řízení neuložil žádnou povinnost, není naplněna premisa citovaného ustanovení, podle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. dubna 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.